

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ โครงสร้างค่าจ้างและแบบแผนการจ้างงานของอุตสาหกรรมเซรามิกส์
ในจังหวัดลำปาง

ชื่อผู้เขียน นางสาววิจิตรา ทนอินทร์

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ :

อาจารย์ ดร.สังคม สุวรรณรัตน์	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร.เสถียร ศรีบุญเรือง	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธงชัย ชูสุวรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษาคือ ประการที่หนึ่ง เพื่อศึกษาโครงสร้างค่าจ้างในอุตสาหกรรมเซรามิกส์ ประการที่สอง เพื่อศึกษารายได้ของแรงงาน แบบแผนการเข้าออกงานและสวัสดิการของแรงงานในอุตสาหกรรมเซรามิกส์ และประการสุดท้าย เพื่อเปรียบเทียบอัตราค่าจ้างที่ได้รับจริงกับอัตราค่าจ้างที่คำนวณได้จากฟังก์ชันการผลิต เพื่อความเข้าใจโครงสร้างการจ้างงานของอุตสาหกรรมเซรามิกส์ในจังหวัดลำปาง ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภูมิภาคต่อไป

การศึกษา โครงสร้างค่าจ้างในอุตสาหกรรมเซรามิกส์มีสมมติฐานว่าค่าจ้างแรงงานจะเพิ่มขึ้นตามอายุ คนงานที่มีความชำนาญและประสบการณ์สูงจะได้รับค่าจ้างสูงและโรงงานที่ใช้เทคโนโลยีในการผลิตจะจ่ายค่าจ้างสูงเช่นกัน ในส่วนของการเปรียบเทียบอัตราค่าจ้าง นิจาร์นาโดยอาศัยฟังก์ชันการผลิตของ Cobb-Douglas โดยมีสมมติฐานว่าอัตราค่าจ้างที่ได้รับจริงต่ำกว่าค่าจ้างที่คำนวณได้จากฟังก์ชันการผลิต

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือแรงงานที่ทำงานในโรงงานเซรามิกส์ จังหวัดลำปาง จำนวน 110 คน ผลการศึกษาพบว่าค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นตามอายุของแรงงาน และจำนวนปีที่ทำงาน แรงงานที่ทำงานในแผนกที่ต้อง ใช้ความชำนาญและประสบการณ์สูง ได้รับค่าจ้างสูงกว่า

ข้อมูลที่มีไม่สามารถอธิบายได้ว่า โรงงานที่ใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการผลิตจะจ่ายค่าจ้างสูงกว่า นอกจากนั้นยังพบว่า แรงงานชายได้รับอัตราค่าจ้างสูงกว่าแรงงานหญิง

แรงงานส่วนใหญ่ร้อยละ 83.6 เป็นแรงงานหญิงซึ่งเข้าสู่ตลาดแรงงานในอุตสาหกรรมเซรามิกส์ เพราะการขาดแคลนที่ดินและน้ำในการเพาะปลูก การเพิ่มขึ้นของอุปสงค์แรงงานลักษณะของรายได้ที่สม่ำเสมอและมั่นคง โรงงานตั้งอยู่ใกล้ที่พัก แรงงานหญิงจะเข้าสู่ตลาดแรงงานหลังจากการจบการศึกษาภาคบังคับโดยการชักชวนของญาติและเพื่อนบ้าน

นายจ้างไม่เห็นความสำคัญของการขึ้นค่าจ้างและการฝึกอบรม เพื่อพัฒนาฝีมือแรงงาน เนื่องจากอุตสาหกรรมเซรามิกส์ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดเล็ก ซึ่งเจ้าของโรงงานเป็นผู้ตัดสินใจในการดำเนินงานทุกอย่าง การเข้าออกงานมีลักษณะเป็นแนวนอน คือเปลี่ยนโรงงานแต่ไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะงานที่ทำ โดยมีสาเหตุสำคัญคือต้องการค่าจ้างที่สูงขึ้น การจ่ายค่าจ้างมี 3 รูปแบบคือ ค่าจ้างตามเวลา ค่าจ้างตามผลงาน และค่าจ้างเงินเพิ่มพิเศษ แรงงานส่วนใหญ่เป็นแรงงานระดับไร้ฝีมือซึ่งได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน

สำหรับผลการเปรียบเทียบอัตราค่าจ้างพบว่า อัตราค่าจ้างที่แรงงานได้รับจริง เฉลี่ยวันละ 57 บาท ส่วนอัตราค่าจ้างที่แรงงานควรจะได้รับคำนวณจากฟังก์ชันการผลิตเฉลี่ยวันละ 93 บาท ในขณะที่ค่าจ้างขั้นต่ำเท่ากับ 82 บาทต่อวัน

Thesis Title Wage Structure and Employment Pattern of the Ceramic Industry in Lampang Province

Author Miss Wichitra Toon-in

M.Econ. Economics

Examining Committees :

Lecturer Dr.Sangkom Suwannarat	Chairman
Lecturer Dr.Satiean Sriboonruang	Member
Asst.Prof.Thongchai Shusuwan	Member

Abstract

The purposes of this study were : 1) to study wage structure in ceramic industry, 2) to study income, pattern of workers' entry into the work force and their welfare in ceramic industry, and 3) to compare actual wage to the implied wage computed from production function; in order to understand the employment structure of ceramic industry of Lampang Province which will be useful for developing of regional industry.

Hypotheses for studying wage structure were wage would increase by age, worker with high skill and experience would receive higher wage, and factories which employed high technology would also pay higher wage. Cobb-Douglas Production Function was used for wage comparison by assumed that actual wage was less than implied wage computed from the production function.

The samples were 110 labors worked in ceramic industry of Lampang Province, it was found that wage was increased by labor's age and the number of years that they work, labors work in sector needed high skill and experience received higher wage. The data available is not sufficient to explain that high technology factory would pay higher wage. And it was also found that men got higher wage than women.

Most of the labor force appoximately 83.6 percent were women. They entered the work force because lacking of land and water for agriculture, high demand for labor, steady and guaranteed income, and the factory was close to home. They started to work after the completion of compulsory education and by the persuasion of relatives and neighbors. Because ceramic industry comprises mostly of small business, all decisions were depended on the owner so employers paid no attention to increasing wage and training. Turn-over was horizontal : changing factory but not position, because of wanting higher wage. Wages were paid by time, production output and bonus. Most labors were unskilled and were paid daily wage.

For wage comparison, it was found that the mean of actual wage was 57 baht per day but the implied wage computed from the production function was 93 baht per day while the legal minimum wage was 82 baht per day.